ଧୃଷ୍ଟକେତୁଶ୍ଚେକିତାନଃ କାଶିରାଜଶ୍ଚ ବୀର୍ଯ୍ୟବାନ୍ ।
ପୁରୁଜିତ୍କୁନ୍ତିଭୋଜଶ୍ଚ ଶୈବ୍ୟଶ୍ଚ ନରପୁଙ୍ଗବଃ ॥

ସକାଳ

ସୁରକ୍ଷା ବ୍ୟବସ୍ଥା

ଆଜି କେବଳ ଆମ ରାଜ୍ୟ ନୁହେଁ, ସମଗ୍ର ଦେଶରେ ସମସ୍ତେ ଯେପରି ନିଜକୁ ଅସୁରକ୍ଷିତ ମନେ କରୁଚନ୍ତି । କୌଣସି ନା କୌଣସି କାରଣରୁ ପ୍ରତ୍ୟେକଙ୍କ ଜୀବନ ଉପରେ ବିପଦ ଅଚି ବୋଲି ସେମାନେ ଆଶା କରନ୍ତି । ଦିନରେ ହେଉ ଅବା ରାତିରେ, ଏକାତା ଅବା ସଙ୍ଗମେଳରେ ଥାଅ, ଘରେ ଥାଅ ବା ବାହାରେ, ସବୁଠାରେ ଜୀବନ ଉପରେ ବିପଦ । କେଉଁଠି ଗୁଳିରେ କାହାର ଜୀବନ ଗଲାଣି ତ ଆଉ କାହାକୁ କେହି ରାସ୍ତାରେ ଗୋଡାଇ ଗୋଡାଇ ହାଣୁଛି । ସିଏ କଣ୍ଠ ଫଟାଇ ଚିତ୍କାର କରୁଛି, ସାହାଯ୍ୟ ମାଗୁଚି ଅନ୍ୟର, କିନ୍ତୁ କେହି ପହଞ୍ଚୁ ନାହାନ୍ତି । ଆଉ କେଉଁଠି ରାସ୍ତାରୁ ଅବା ଗାଡି ମୋଟରରୁ ଟାଣିନେଇ ଖୁନ୍ କରାଯାଉଛି ତ ବଳାତ୍କାର ବି ହେଉଛି । ସାଧାରଣ ଲୋକ ସାହାଯ୍ୟ କରିବାର ପ୍ରଶ୍ନ ଉଠୁନି । କାରଣ ତା ଦ୍ୱାରା ତା ଜୀବନ ଉପରେ ବିପଦ ଅଛି । ଯେଉଁମାନେ ସାହାଯ୍ୟ କରନ୍ତେ, ସେମାନେ ଖବର ପାଇ ଜାଗାରେ ପହଞ୍ଚିଲା ବେଳକୁ ସମସ୍ତେ ଚୁପ୍ । ପ୍ରମାଣ ଖୋଜୁ ଖୋଜୁ ଦିନ ବିତିଯାଇଛି । ଫଳରେ ଆଜି ଅସାମାଜିକ ଲୋକଙ୍କ ସଂଖ୍ୟା ବଢିଛି । ଅନ୍ୟଭାବରେ ଚିନ୍ତା କଲେ ଏହା ସ୍ୱାଭାବିକ । ଯୁଗର ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ଗତି । ସମୟ ବଦଳିଲା । ଲୋକସଂଖ୍ୟା ବଢିଲେ । ସମସ୍ତଙ୍କର ଆବଶ୍ୟକତା ବଢିଲା ଏବଂ ପ୍ରତିଦ୍ୱନ୍ଦିତା ବି । ପ୍ରତ୍ୟେକଙ୍କର ବିଭିନ୍ନ କ୍ଷେତ୍ରରେ ଏତେ ପ୍ରତିଦ୍ୱନ୍ଦୀ ସୃଷ୍ଟି ହୋଇଛନ୍ତି, ଯାହାଦ୍ୱାରା ସୃଷ୍ଟି ହେଉଛି ବିବାଦ ଏବଂ ତା ପରେ ବିପଦ । ଧନୀ ବା ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ବ୍ୟକ୍ତିବିଶେଷଙ୍କର ଯେ ଅନେକ ପ୍ରତିବାଦୀ ଅଛନ୍ତି, ଏହା କେବଳ ସତ୍ୟ ନୁହେଁ, ଏପରିକି ଭଲ ମଣିଷର ମଧ୍ୟ ଶତ୍ରୁ ଅଛନ୍ତି । ଯାହାର ଧନ ଅଛି, ତାକୁ ରାତିରେ ନିଦ ହେଉନାହିଁ । କାରଣ, ସବୁବେଳେ ଭୟ ଗ୍ରାସ କରି ରହିଛି । ସେହିପରି ଯେଉଁମାନେ କ୍ଷମତାରେ ଅଛନ୍ତି, ସେମାନଙ୍କର ପ୍ରତିଦ୍ୱୀଙ୍କ ସଂଖ୍ୟା ଅନେକ ବେଶୀ । ବାହାର ଶତ୍ରୁ ଅପେକ୍ଷା ଗୃହ ଶତ୍ରୁ ଅନେକ । ଆମେ ଏହାର ଅନେକ ଉଦାହରଣ ପଢିଛେ ଏବଂ ଅଙ୍ଗେ ନିଭେଇଛେ । ଯେଉଁଠାରେ ନିଜର ଦେହରକ୍ଷୀ ଶତ୍ରୁ ହୋଇଯାଏ, ସେତେବେଳେ ଆଉ କାହା କଥା କଣ କହିବା ? ବିଶ୍ୱାସ ଭିତରେ ଯେଉଁଠି ବିଷ ମିଶିଯାଏ, ସେଠି ଜୀବନ ଦୁର୍ବିସହ ହୋଇଯାଏ, ସେତେବେଳେ ଆଉ କାହା କଥା କଣ କହିବା ? ବିଶ୍ୱାସ ଭିତରେ ଯେଉଁଠି ବିଷ ମିଶିଯାଏ, ସେଠି ଜୀନ ଦୁର୍ବିସହ ହୋଇଯାଏ । ଜଣେ ଭଲ ମଣିଷ ହୁଏତ କହିପାରେ ଯେ ତାର କେହି ଶତ୍ରୁ ନାହାନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ଆଜିର ସମୟ ଏପରି ଯେ, ଲୋକେ କଣ୍ଟା ବାଡରେ ଲୁଗା ପକାଇ କଳି କରିବାକୁ ବାହାରି ପଡୁଛନ୍ତି । ଏଇଥିପାଇଁ ସୁରକ୍ଷା ବ୍ୟବସ୍ଥା । ସ୍ୱାଧୀନ ରାଷ୍ଟ୍ରରେ ଏହି ସୁରକ୍ଷା ବ୍ୟବସ୍ଥାରେ ଦାୟିତ୍ୱ ପୁଲିସକୁ ଦିଆଯାଇଛି । କିନ୍ତୁ ଆମର ଆବଶ୍ୟକତା ଯେତେ, ଅବଶ୍ୟ ସେତିକି ସଂଖ୍ୟକ ପୁଲିସ ନାହାନ୍ତି । ଆଉ କେତେବେଳେ ଘଟିଯାଇଥିବା ବିଶେଷ ଘଟଣା ପାଇଁ ସାର୍ ଅନୁପସ୍ଥିତ ଥିବେ । ସାଧାରଣ ମଣିଷଟିଏ ଦୌଡି ଦୌଡି ହଲିଆ ହୋଇଯିବ । କିନ୍ତୁ ସୁରକ୍ଷା ପାଇବ ନାହିଁ । ଏଥିପାଇଁ କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତିକୁ ନୁହେଁ, ବରଂ ବ୍ୟବସ୍ଥାକୁ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବେ ଦାୟୀ କରାଯିବ । ଅବଶ୍ୟ କିଛି କ୍ଷମତାସୀନ ଅଥବା ବଡବଡିଆଙ୍କ କ୍ଷେତ୍ରରେ ଅନ୍ୟ କିଛି ଦେଖିବାକୁ ମିଳେ । ଉଚ୍ଚପଦସ୍ଥ ଅଧିକାରମାନଙ୍କୁ ଏବଂ ପ୍ରଶାସନର ବିରିଷ୍ଠ ତଥା ଶାସନର ମୁଖ୍ୟ ପ୍ରଭୃତିଙ୍କୁ ସୁରକ୍ଷା ଦେବାର ଆବଶ୍ୟକତା ଅଛି । ଏହା କେହି ଅସ୍ୱୀକାର କରିପାରିବ ନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ସେହି କ୍ରମରେ ସାଧାରଣ ନାଗରିକ ପ୍ରତି ଟିକେ ଦୃଷ୍ଟି ଦେବା କଣ ଉଚିତ ନୁହେଁ ? ଦେଖାଯାଉଛି, ଯେଉଁଠି ଏକରେ ଚଳନ୍ତା, ସେଠି ଶହେ ବିନିଯୋଗ ହେଉଛନ୍ତି । ଭାରତର ରାଷ୍ଟ୍ରପତି, ପ୍ରଥମ ନାଗରିକ ତଥା ଆମ ରାଜ୍ୟର ଅତିଥି ଓଡିଶା ଗସ୍ତରେ ଆସିଲେ । ତାଙ୍କର ସୁରକ୍ଷା ପ୍ରତି ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଧ୍ୟାନ ଦିଆଯିବ ଯଥାର୍ଥ ଏବଂ ଦିଆଯାଇଛି ମଧ୍ୟ । କିନ୍ତୁ ଯେଉଁପରି ଭାବରେ ସମଗ୍ର ପ୍ରଶାସନିକ ବ୍ୟବସ୍ଥାକୁ ବିନିଯୋଗ କରାଗଲା, ସାଧାରଣ ମଣିଷ ପାଇଁ ତାର ହଜାର ଭାଗରୁ ଯଦି ଏକ ଭାଗ ସୁରକ୍ଷା ଦିଆଯାନ୍ତା, ତେବେ ଅନେକ କିଛି ସମାଧାନ ମଣିଷ ପାଇଁ ତାର ହଜାର ଭାଗରୁ ଯଦି ଏକ ଭାଗ ସୁରକ୍ଷା ଦିଆଯାନ୍ତା, ତେବେ ଅନେକ କିଛି ସମାଧାନ ମଣିଷ ପାଇଁ ତାର ହଜାର ଭାଗରୁ ଯଦି ଏକ ଭାଗ ସୁରକ୍ଷା ଦିଆଯାନ୍ତା, ତେବେ ଅନେକ କିଛି ସମାଧାନ ହୋଇଯାନ୍ତା । ପ୍ରତ୍ୟେକ୍ଷ ଭାବରେ ଆମେ ଦେଖିଲୁ, ରାଷ୍ଟ୍ରପତିଙ୍କ ସୁରକ୍ଷା ପାଇଁ ରାସ୍ତାର ଦୁଇପାଖରେ ପୁଲିସ ବାହିନୀକୁ ପ୍ରାଚୀର ପରି ଠିଆ କରାଯାଇଛି ଯେଉଁଠି ମାଛି ପଡିଲେ ନବ ଖଣ୍ଡ । ରାଜ୍ୟରେ ଯେପରି ଆତଙ୍କବାଦ ବଢିଛି, ସେହି ପରିପ୍ରେକ୍ଷୀରେ ବିରିଷ୍ଠ ବ୍ୟକ୍ତି ବିଶେଷଙ୍କ ପାଇଁ ସୁରକ୍ଷା ବ୍ୟବସ୍ଥା କଡାକଡି ଯଥାର୍ଥ । ସେହିଧାରାରେ କହିବା ଆବଶ୍ୟକ ମନେକରୁ ଯେ, ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ପାଇଁ ମଧ୍ୟ ସାଧାରଣ ଦରଦ ରହୁ । ଆସାମରୁ ମେଘାଳୟ ଗଲାବେଳେ ଆଖିରେ ପଡିଥାଏ ଯେ ପ୍ରତି ଦଶ/କୋଡିଏ ହାତରେ ଜଣେ ସୁରକ୍ଷାକର୍ମୀ ଠିଆ ହୋଇଥାନ୍ତି । ଯାହାଫଳରେ ଏହି ନିକାଞ୍ଚନ ରାସ୍ତାରେ କୌଣସି ପ୍ରକାର ଅପ୍ରୀତିକର ପରିସ୍ଥିତି ସୃଷ୍ଟି ହୁଏ ନାହିଁ । ସେହି ଭାବରେ ଏକ ଉଦାହରଣ ରଖିବାକୁ କୌଣସି ପ୍ରକାର ଅପ୍ରୀତିକର ପରସ୍ଥିତି ସୃଷ୍ଟି ହୁଏ ନାହିଁ । ସେହି ଭାବରେ ଏକ ଉଦାହରଣ ରଖିବାକୁ ଯାଇ କୁହାଯାଇପାରେ ଯେ, ରାଜଧାନୀରେ ବର୍ତ୍ତମାନ ଯେତେ ସଂଖ୍ୟକ ପିସିଆର ଭ୍ୟାନକୁ କାର୍ଯ୍ୟରେ ଲାଗାଯାଇଛି, ସେମାନେ ଯଦି ବିଭିନ୍ନ ଅଞ୍ଚଳରେ ନିରନ୍ତର ଚକ୍କର ମାରୁଥାନ୍ତେ, ତେବେ ରାଜଧାନୀରେ ଘଟୁଥିବା ଅପରାଧ ସଂଖ୍ୟା କମିଯାଆନ୍ତା । ପିସିଆର ଭ୍ୟାନଗୁଡିକ ବୁଲୁଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ କେଉଁ କାରଣ ପାଇଁ ସେମାନଙ୍କ ଆଖିରେ ଅପରାଧ ଦୃଷ୍ଟିଗୋଚର ହେଉନାହିଁ, ବୁଝାପଡୁ ନାହିଁ । ଆମେ ସବୁବେଳେ ଗଣତାନ୍ତ୍ରିକ ମୂଲ୍ୟବୋଧ ଉପରେ ଗୁରୁତ୍ୱ ଦେଇଆସିଛୁ । ଗଣତନ୍ତ୍ର ରାଷ୍ଟ୍ରରେ ସାଧାରଣ ନାଗରିକ ପ୍ରଥମ ଏବଂ ତାପରେ ଅନ୍ୟମାନେ । ଏହା ଯଦିଓ ସମ୍ବିଧାନୀ ସ୍ୱୀକୃତି, କିନ୍ତୁ ପାଳନ କରାଯାଉଛି ଅନ୍ୟ ପ୍ରକାର । ଦିନକୁଦିନ ସାଧାରଣ ଜୀବନ ଅସୁରକ୍ଷିତ ହୋଇପଡୁଛି । ଏଥିପାଇଁ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଭାବରେ କାହାକୁ ଯଦିଓ ଦୋଷ ଦିଆଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ, ତେବେ ସରକାରଙ୍କୁ ଅବଶ୍ୟ ସଚେତନ କରାଇବା ପାଇଁ ଉଦ୍ୟମ କରାଯିବ । ସମୟ ଅନେକ ଅତିକ୍ରାନ୍ତ ହୋଇଗଲାଣି ଏବଂ ବିଶୃଙ୍ଖଳା ବଢିବାରେ ଲାଗିଛି । ଏହି ସମୟରେ ସୁରକ୍ଷା ବ୍ୟବସ୍ଥା ପ୍ରତି ବିଶେଷ ଭାବରେ ଧ୍ୟାନ ଦିଆଯାଉ । ଭିଭିଆଇପିମାନଙ୍କ ପାଇଁ ସୁରକ୍ଷା ବ୍ୟବସ୍ଥା ରହୁ, ଏଥିରେ କୌଣସି ଆପତ୍ତି କରାଯାଉ ନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ସାଧାରଣଙ୍କୁ ଅଣଦେଖା କରିବା ଆଦୌ ଗ୍ରହଣୀୟ ନୁହେଁ । ରାଜଧାନୀର ବିଶୃଙ୍ଖଳା ନିୟନ୍ତ୍ରଣ ପାଇଁ ଅନେକ ଆଲୋଚନା ଚକ୍ର ଅନୁଷ୍ଠିତ ହେଉଛି । ସାଧାରଣଙ୍କ ସହଯୋଗ ମଗାଯାଉଛି । କିନ୍ତୁ ଏସବୁ ସତେ ଯେପରି ଲୋକଦେଖାଣିଆ ହୋଇଗଲାଣି । ବିଶେଷତଃ ଗଣମାଧ୍ୟମ କ୍ରମାଗତ ଭାବେ ଯେଉଁ ପ୍ରସ୍ତାବ ରଖୁଛି, ତା ଉପରେ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଦୃଷ୍ଟି ଦିଆଯାଉ ନାହିଁ । ତେଣୁ ସୁରକ୍ଷା ବ୍ୟବସ୍ଥା ପ୍ରତି ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଧ୍ୟାନ ଦେଇ ପଦକ୍ଷେପ ନିଆଯିବାକୁ ପୁଣି ଥରେ ପରାମର୍ଶ ରଖୁଛୁ ।

ଶରୀରମିତି ବର୍ଣ୍ଣିତମ୍

ପ୍ରକୃତି ବିନା ଆତ୍ମା ରହିନପାରେ, ଶରୀର ହେଉଛି ରଥ । ଆତ୍ମା ହେଉଛି ରଥୀ । ଶରୀର ରଥର ସାରଥି ହେଉଛି ବୁଦ୍ଧି । ରଥ ନ ଥିଲେ ରଥୀ, ସାରଥି ବସିବେ କିପରି ? ଆତ୍ମା ବା ରଥୀ ବିନା ପ୍ରକୃତି ବା ଶରୀର ରଥ ନ ଥିଲା ଭଳି । ରଥୀ ନ ଥିଲେ ରଥ ସ୍ଥିର ହୋଇ ରହିବ, କରିବ କଣ ? ଯୁଦ୍ଧ କରିବ କିଏ? ଜୀବନ ଯୁଦ୍ଧରେ ରଥ ହେଉଛି ଶରୀର ଏବଂ ରଥୀ ହେଉଛି ଅଭିମାନୀ ଜୀବାତ୍ମା । ଏପରି ହୋଇନଥିଲେ ଆତ୍ମା ଚାଲିଗଲା ପରେ ପ୍ରକୃତି ରୂପ ଏହି ଶରୀର ଚୁପ୍‌ଚାପ୍ ପଡ଼ି ରହନ୍ତା ନାହିଁ । ଆତ୍ମା ଚାଲିଗଲା ପରେ ଶରୀର ଅକାମୀ । ଏହି ଶରୀରର ତିନି ଗତ ହୁଏ । ପୋଡ଼ି ଦିଆଯାଏ, ପୋତି ଦିଆଯାଏ କିମ୍ବା ପାଣିରେ ଭସାଇ ଦିଆଯାଏ । ନଚେତ୍ ଏହି ଶରୀରକୁ ଶ୍ୱାନ, ଶୃଗାଳ, କୃମି, କୀଟ ଖାଇ ଦିଅନ୍ତି । ମାଟିର ଶରୀର ମିଶିଯାଏ ମାଟିରେ । ପଶୁପକ୍ଷୀଙ୍କ ମୃତ୍ୟୁ ପରେ ମଧ୍ୟ ତାଙ୍କ ଶରୀରର ବିଭିନ୍ନ ଅଂଶ କାମରେ ଲାଗେ । ପଶୁର ଚମଡାରେ ଜୋତା ନିର୍ମିତ ହୁଏ । ହାତୀଦାନ୍ତରେ ପଲଙ୍କ ହୁଏ । ପଶୁର ଶିଙ୍ଗରେ ପାନିଆ ହୁଏ । ସାପର ଚମଡାରେ ବେଲଟ୍ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୁଏ ।

ଭାରତରେ ଧର୍ମଯୁଦ୍ଧ: ତୁଗଲକରୁ ତିମୁର

ସୋଜେବତନ ଦାସ

ମାର୍କସବାଦୀ ଇତିହାସକାରମାନେ ମହମ୍ମଦ ବିନ୍ ତୁଗଲକ (ଖ୍ରୀ ୧୩୨୫-୫୧)ଙ୍କୁ ଜଣେ ଭଦ୍ର, ସଂସ୍କାର ପ୍ରିୟ ସୁଲତାନଭାବେ ଆଜିଯାଏ ଚିତ୍ରିତ କରଆସିଛନ୍ତି । ନେହେରୁବାଦୀମାନେ ତାଙ୍କ ନାମରେ ଦିଲ୍ଲୀର ଏକ ସଡକର ନାମକରଣ କରିଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ତାଙ୍କ ଶାସନର ଅସଲଚିତ୍ର ପ୍ରଦାନ କରିଛନ୍ତି ଉତ୍ତର ଆଫ୍ରିକାର ପ୍ରସିଦ୍ଧ ପରିବ୍ରାଜକ ଇବନ ବାତୁତା । ସେ ତୁଗଲକଙ୍କ ରାଜଦରବାରକୁ ପରିଦର୍ଶନ କରିବାର ସୁଯୋଗ ଲାଭ କରିଥିଲେ । ସୁଲତାନଙ୍କ ସହ ପ୍ରଥମଥରର ସାକ୍ଷାତ ସଂପର୍କରେ ସେ ଲେଖିଛନ୍ତି- ମୋତେ ୫୦୦୦ଦିନାର ମୂଲ୍ୟର କେତେକ ଗ୍ରାମ, ଗୋଟିଏ ଘୋଡା, ୧୦ଜଣ ବନ୍ଦୀ ହିନ୍ଦୁରମଣୀଙ୍କ ସହ ପ୍ରାୟ ୫୦୦ନଗଦ ଦିନାର ମିଳିଥିଲା । ହିନ୍ଦୁମାନଙ୍କୁ କ୍ରୀତଦାସ କରିବାରେ ବିନ ତୁଗଲକ ଥିଲେ ଆଗୁଆ । ସେ ସଂପର୍କରେ ତାଙ୍କ କୁଖ୍ୟାତି ନେଇ ସିହାଉଦ୍ଦିନ୍-ଉଲ-ଉମରି ତାଙ୍କର ମାସାଲିକ୍-ଉଲ-ଅବସରରେ ଲେଖିଛନ୍ତି- ବିଧର୍ମୀମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ସୁଲତାନ ଯୁଦ୍ଧପ୍ରାୟ ପରିସ୍ଥିତି ସୃଷ୍ଟି ହେବାଲାଗି ଇଛା କରୁନଥିଲେ ସତ, କିନ୍ତୁ ପ୍ରତିଦିନ ଅତି କମ୍ ମୂଲ୍ୟରେ ଲକ୍ଷ ଲକ୍ଷ ସଂଖ୍ୟକ ହିନ୍ଦୁ କ୍ରୀତଦାସଙ୍କୁ ବିକ୍ରି କରାଯାଉଥିଲା । (ପୃ-୫୮୦)

ମୁସଲମାନେ ହିନ୍ଦୁ ରମଣୀମାନଙ୍କୁ ସମ୍ଭୋଗ କିମ୍ବା ବିକ୍ରିକରି ଅର୍ଥ ଉପାର୍ଜନ କରୁଥିଲେ । ଅଲ-ଉମରିରେ ଉଲ୍ଲେଖଅଛି - ଅଳ୍ପମୂଲ୍ୟରେ କ୍ରୀତଦାସ ବିକ୍ରୀ ସତ୍ତ୍ୱେ ହିନ୍ଦୁଯୁବତୀଙ୍କ ପାଇଁ ୨୦୦୦୦୦ଟଙ୍କା ବିକ୍ରି ମୂଲ୍ୟ ରହୁଥିଲା । ମୁଁ ତାର କାରଣ ଜାଣିବାକୁ ଚାହିଁବାରୁ ଜାଣିବାକୁ ପାଇଲି ଯେ ସେହି ଯୁବତୀମାନଙ୍କ ସୌନ୍ଦଯର୍ଯ୍ୟ ଏବଂ ବ୍ୟବହାର ପାଇଁ ଅଧିକ ମୂଲ୍ୟ ଦେବାକୁ ହେଉଥିଲା । ଇବନ ବାତୁତା ହିନ୍ଦୁରମଣୀମାନଙ୍କୁ କ୍ରୀତଦାସୀ କରିବା ନେଇ ସୁଲତାନଙ୍କ ଆଭିମୁଖ୍ୟ ସଂପର୍କରେ ଲେଖିଛନ୍ତି- ଯୁଦ୍ଧ ସମୟରେ କାଫେର ରାଜାମାନଙ୍କ ଝିଅମାନଙ୍କୁ ଧରି ନିଆଯାଇ ଅମୀର ଏବଂ ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ବିଦେଶୀମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ବାଣ୍ଟି ଦିଆଯାଉଥିଲା । ଏହାପରେ ଅନ୍ୟ ଝିଅମାନଙ୍କୁ ସୁଲତାନ ତାଙ୍କର ଭାଇ ଓ ବନ୍ଧୁମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ବାଣ୍ଟି ଦେଉଥିଲେ । (ତୁଗଲକକାଳୀନ ଭାରତ -ପୃ-୧୮୯)

ଅନ୍ୟ ଶାସକମାନଙ୍କ ପରି ମହମ୍ମଦ ବିନ୍ ତୁଗଲକ ମୁଣ୍ଡ ସଂଗ୍ରହ ଅଭିଯାନରେ ଯାଉଥିଲେ । ତେବେ ତାଙ୍କର ଅଧିକ ଆଗ୍ରହ ଥିଲା ହିନ୍ଦୁମୁଣ୍ଡ ଶିକାରରେ । ଇବନ ବାତୁତା ଲେଖିଛନ୍ତି- ସୁଲତାନ ଶିକାର ଅଭିଯାନରେ ବାରାନକୁ ଯାତ୍ରା କଲେ । ତାଙ୍କର ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ କ୍ରମେ ସେହି ହିନ୍ଦୁରାଜ୍ୟରେ ସଂହାରଲୀଳା ଚଳାଇ ରାଜ୍ୟକୁ ମାଟିରେ ମିଶାଇ ଦିଆଯାଇଥିଲା । ହିନ୍ଦୁମାନଙ୍କ କଟା ମୁଣ୍ଡ ସବୁ ଅଣାଯାଇ ବାରାନ ଦୁର୍ଗର ଚାରିକଡେ ଝୁଲାଇ ଦିଆଯାଇଥିଲା । (ଇବନ ବାତୁତା, ସଂ-ଇଲିଅଟ ଓ ଡାଉସନ୍ ପୃ-୨୪୨)

ବିନ୍ ତୁଗଲକଙ୍କ ପରେ ଫିରୋଜଶାହ ତୁଗଲକ (ଖ୍ରୀ. ୧୩୫୧-୮୮) ଶାସକ ହୋଇଥିଲେ । ତାଙ୍କ ଶାସନ ସଂପର୍କରେ ୪ଟି ପୁସ୍ତକ ଯଥା (୧)ଜିଆଉଦ୍ଦିନ ବରାନୀଙ୍କ ତାରିଖ-ଇ- ଫିରୋଜସାହି,(୨) ସିରାଜ୍ ଆସିଫଙ୍କ ତାରିଖ-ଇ-ଫିରୋଜସାହି, (୩) ଫିରିସ୍ତାଙ୍କ ସିରାତ-ଇ-ଫିରୋଜସାହି, (୪) ଫିରୋଜଶାହ ତୁଗଲକଙ୍କ ନିଜସ୍ୱ ପୁସ୍ତକ ଫୁତୁହାତ-ଇ-ଫିରୋଜଶାହିରୁ ଜଣାପଡେ ।

ହିନ୍ଦୁ ମହିଳାମାନଙ୍କୁ ଯୌନ କ୍ରୀତଦାସୀ ରଖିବାରେ ଫିରୋଜଶାହଙ୍କ ଅଧିକ ଆଗ୍ରହ ଥିଲା । ଜିଆଉଦ୍ଦିନ ବରାନୀଙ୍କ ଭାଷାରେ- ବହୁସଂଖ୍ୟକ ଅପହୃତ ହିନ୍ଦୁ ରମଣୀମାନଙ୍କୁ ଆଣି ରଖାଯାଇଥିବା ହାରେମକୁ ଯିବା ଫିରୋଜଶାହଙ୍କ ନିତିଦିନିଆ ଅଭ୍ୟାସରେ ପରିଣତ ହୋଇଥିଲା । ତାଜିରିୟାତ୍-ଉଲ୍-ଅସର ଅନୁଯାୟୀ ଅପହୃତ ହିନ୍ଦୁ ମହିଳାମାନଙ୍କୁ କେବଳ ଯେ ଧର୍ଷଣ କରାଯାଉଥିଲା ତା ନୁହେଁ, ସେମାନଙ୍କ ଯୌନାଙ୍ଗରେ ଗରମଲୁହା ଚେଙ୍କ ଦେବା, ଯୌନାଙ୍ଗକୁ ସିଲାଇ କରିବା, ସ୍ତନ କାଟି ଦେବାପରି ଅବିଶ୍ୱନୀୟ ଅତ୍ୟାଚାର ଆକ୍ରମଣକାରୀମାନେ ଦେଉଥିଲେ ।

ବଙ୍ଗଳାରେ ପରାଜୟର ପ୍ରତିଶୋଧ ନେବା ପାଇଁ ଫିରୋଜଶାହ ହିନ୍ଦୁ ବଙ୍ଗାଳୀମାନଙ୍କ ତଣ୍ଟିକାଟି ହତ୍ୟା କରିବାକୁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଇଥିଲେ । ଜଣେ ହିନ୍ଦୁର ତଣ୍ଟି କାଟିବା ପାଇଁ ଗୋଟିଏ ଲେଖାଏଁ ରୁପାଟଙ୍କା ଦିଆଯାଉଥିଲା । ଗଳାକାଟି ହତ୍ୟା କରାଯାଇଥିବା ମୁଣ୍ଡକୁ ଗଣିବା ପରେ ତାହା ୧,୮୦,୦୦୦ ହୋଇଥିଲା । (ତାରିଖ-ଇ-ଫିରୋଜସାହି-ବରାନୀ)

ଫିରିସ୍ତାର ଉଲ୍ଲେଖ ଅନୁଯାୟୀ ଜ୍ୱାଳାମୁଖୀ ମନ୍ଦିରରେ ଥିବା ହିନ୍ଦୁ ପ୍ରତିମାଗୁଡିକୁ ସୁଲତାନ ଧ୍ୱଂସ କଲେ । ତାର ଅଂଶବିଶେଷକୁ ଗୋମାଂସରେ ମିଶାଇ ବ୍ରାହ୍ମଣମାନଙ୍କ ବେକରେ ଝୁଲାଇ ଦେଲେ ଏବଂ ମୁଖ୍ୟ ପ୍ରତିମାଟିକୁ ମଦିନାକୁ ପଠାଇଦେଲେ ।

ଓଡିଶାରେ ତାଙ୍କ ସମୟରେ ହୋଇଥିବା ଆକ୍ରମଣର ବର୍ଣ୍ଣନା ଫିରିସ୍ତା ଏବଂ ସିରାତ-ଇ-ଫିରୋଜଶାହିରେ ମିଳେ । ଫିରୋଜଶାହ ପୁରୀ ଜଗନ୍ନାଥ ମନ୍ଦିର ଉପରେ ଆକ୍ରମଣ କଲେ । ସେଠାକାର ମୂର୍ତ୍ତିକୁ ଦିଲ୍ଲୀକୁ ପଠାଇଥିଲେ । ପୁରୀରୁ ସମୁଦ୍ର କୂଳରେ ଯାଇ ଚିଲିକା ହ୍ରଦ ନିକଟରେ ପହଞ୍ଚିଥିଲେ । ସେଠାକାର ଦ୍ୱୀପପ୍ରାୟ ଗ୍ରାମଗୁଡିକ ଉପରେ ଆକ୍ରମଣ କରି ବିଧର୍ମୀମାନଙ୍କୁ ହତ୍ୟାକଲେ । ମୁସଲମାନଙ୍କ ଭୋଗ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ମହିଳାମାନଙ୍କୁ ଉଠାଇ ଆଣିଥିଲେ । ଗର୍ଭବତୀ ମହିଳାମାନଙ୍କୁ ଧର୍ଷଣ କରାଯାଇ ଶିକୁଳିରେ ବାନ୍ଧି ଦିଆଯାଇଥିଲା ।

ତୁଗଲକଙ୍କ ପରେ ତିମୁର (ଖ୍ରୀ ୧୩୯୮) ଥିଲେ ପରବର୍ତ୍ତୀ ଜିହାଦିପ୍ରିୟ ସୁଲତାନ । ଇତିହାସରେ ତିମୁରଙ୍କୁ ତୈମୁରଲଙ୍ଗ ଭାବେ ମଧ୍ୟ ପରିଚିତ । ସେ ତାଙ୍କ ଜିହାଦି ମାନସିକତା ସଂପର୍କରେ ନିଜେ ପରିଚୟ ଦେଇ ଆତ୍ମଜୀବନୀ ମାଲଫୁଜାତ୍-ଇ-ତିମୁରିରେ ଲେଖିଛନ୍ତି- ଏହି ସମୟରେ ବିରୋଧୀମାନଙ୍କ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଅଭିଯାନ ଚଳାଇ ଜଣେ ଘାଜି ହେବାଲାଗି ମୋ ମନରେ ଇଚ୍ଛା ସୃଷ୍ଟି ହୋଇଥିଲା । ମୋ କାନରେ ଯେମିତି ଶୁଣାଯାଉଥିଲା ଯେ ବିଧର୍ମୀମାନଙ୍କ ସଂହାରକାରୀ ହେଉଛି ଜଣେ ଘାଜି । କିନ୍ତୁ ଯଦି ସେ ନିଜେ ମୃତ୍ୟୁବରଣ କରେ ତେବେ ସେ ସହିଦତ୍ୱ ଲାଭ କରିଥାଏ । (ସୁରା ୩, ଆୟତ ୧୬୯,୧୭୦,୧୭୧) ଏହି ଦୃଷ୍ଟିରୁ ମୁଁ ପ୍ରସ୍ତାବ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରିଥିଲି । କିନ୍ତୁ ମୁଁ ଚୀନର ବିଧର୍ମୀଙ୍କ ବିରୁଦ୍ଧରେ କି ଭାରତର ବିଧର୍ମୀଙ୍କ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଅଭିଯାନ ଚଳାଇବା ଉଚିତ ହେବ ସେ ନେଇ ସ୍ଥିରନିଶ୍ଚିତ ନଥିଲି । ଏ ବିଷୟରେ ମୁଁ କୋରାନର ଉକ୍ତିକୁ ଗ୍ରହଣକଲି । ସେହି ଉକ୍ତିରେ ରହିଥିଲା ହେ ପୈଗମ୍ବର, ବିଧର୍ମୀ ଏବଂ ଧର୍ମରେ ବିଶ୍ୱାସ ରଖୁନଥିବା ଲୋକଙ୍କ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଯୁଦ୍ଧ କରି ସେମାନଙ୍କର ସାଂଘାତିକ ଭାବେ କ୍ଷତି କର । (ସୁରା ୬୬: ଆୟତ-୯) ମୋ ଅଧିକାରୀମାନେ କହିଲେ ଯେ ହିନ୍ଦୁସ୍ଥାନୀମାନେ ବିଧର୍ମୀ ଏବଂ ଧର୍ମବିଶ୍ୱାସୀ ଆଲ୍ଲାଙ୍କ ଆଦେଶାଜ୍ଞାକୁ ଗ୍ରହଣ କରି ମୁଁ ସେମାନଙ୍କ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଅଭିଯାନ ଚଳାଇବାକୁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଲି । (ତିମୁରଙ୍କ ଆତ୍ମଜୀବନୀ-ମୁଲପୁଜାତ-ଇ-ତିମୁରି ଇଲିଅଟ ଓ ଡାଉୟନ୍, ଖ-୫,ପୃ-୩୯୪-୯୫)

ଜିହାଦ ବା ଧର୍ମଯୁଦ୍ଧ ସପକ୍ଷରେ ସୁଫି ଓ ଉଲେମାମାନେ କହିଥିବା ବିଷୟ ନିଜେ ତିମୁର ସ୍ପଷ୍ଟ କରିଛନ୍ତି । ତାଙ୍କ ଭାଷାରେ ଇସଲାମର ବିଜ୍ଞଲୋକମାନେ ମୋ ପାଖକୁ ଆସିଲେ । ସେମାନଙ୍କ ସହ ଆଲୋଚନା ବେଳେ ବିଧର୍ମୀଙ୍କ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଯୁଦ୍ଧ ବିଷୟରେ ସେମାନେ ମତ ଦେଲେ ଯେ ଏହା ଇସଲାମରେ ସୁଲତାନର କର୍ତ୍ତବ୍ୟ । ସେମାନେ ସମସ୍ତେ ଏକମତ ହେଲେ ଯେ ଆଲ୍ଲାଙ୍କ ବ୍ୟତୀତ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଈଶ୍ୱର ନାହାନ୍ତି । ମହମ୍ମଦ ହେଉଛନ୍ତି ଆଲ୍ଲାଙ୍କ ପୈଗମ୍ବର । ତାଙ୍କ ଧର୍ମକୁ ସୁରକ୍ଷା ଦେବା, ନୀତିକୁ ସୁଦୃଢ କରିବା ଲାଗି ଶତ୍ରୁଙ୍କ ନିପାତ ଅପରିହାଯର୍ଯ୍ୟ । ବିଜ୍ଞ ଲୋକଙ୍କ କଥା ବରିଷ୍ଠ ଲୋକଙ୍କ କାନରେ ପଡିଲା ପରେ ହିନ୍ଦୁସ୍ଥାନରେ ଧର୍ମଯୁଦ୍ଧ ପାଇଁ ସମସ୍ତେ ଉଦ୍‌ବେଳିତ ହୋଇ ଉଠିଲେ । ସେମାନେ ଏଥିରେ ନିଜକୁ ସାମିଲ କରି ଇତିହାସର ବିଜୟକୁ ଦୋହରାଇଲେ । (ତିମୁରଙ୍କ ଆତ୍ମଜୀବନୀ, ପୃ-୩୯୨)

ରାଜସ୍ଥାନର ଗଙ୍ଗନଗର ଜିଲ୍ଲା ଅନ୍ତର୍ଗତ ହନୁମାନଗଡ (ସେ ସମୟରେ ଭଟନିର ରାଜ୍ୟ)କୁ କିପରି ମୂର୍ତ୍ତି ପୂଜା ପାପରୁ ମୁକ୍ତ କରିଥିଲେ ସେ ବିଷୟରେ ତିମୁର ନିଜ ଆତ୍ମଜୀବନୀରେ ବିଶଦ ଭାବେ ବର୍ଣ୍ଣନା ପ୍ରଦାନ କରିଛନ୍ତି - ଚତୁର୍ଦ୍ଦିଗରୁ ଇସଲାମର ସାହସୀ ଯୋଦ୍ଧାମାନେ ବିଧର୍ମୀମାନଙ୍କ ଉପରେ ଆକ୍ରମଣ କଲେ । ଆଲ୍ଲାଙ୍କ ଆଶୀର୍ବାଦରୁ ମୋ ସୈନ୍ୟଙ୍କ ଉଦ୍ୟମ ଫଳବତୀ ହେଲା । ଅଳ୍ପକେଇ ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ଦୁର୍ଗ ମଧ୍ୟରେ ଥିବା ସମସ୍ତଲୋକ ତରବାରୀର ଶିକାର ହୋଇଥିଲେ । ମାତ୍ର ଗୋଟିଏ ଘଣ୍ଟା ମଧ୍ୟରେ ୧୦,୦୦୦ ହିନ୍ଦୁଙ୍କ ମୁଣ୍ଡକାଟ ହୋଇଥିଲା । ଇସଲାମର ତରବାରୀ ବିଧର୍ମୀ ହିନ୍ଦୁଙ୍କ ରକ୍ତରେ ଧୋଇହୋଇ ଯାଇଥିଲା । ସମସ୍ତ ଧନରତ୍ନ ମୋ ସୈନ୍ୟଙ୍କ ସଂପତ୍ତିରେ ପରିଣତ ହୋଇଥିଲା । (ତିମୁରଙ୍କ ଆତ୍ମଜୀବନୀ, ପୃ-୪୨୧-୪୨୨)

ରାଜସ୍ଥାନରେ ଜିହାଦରେ ସଫଳତା ହାସଲ କରିବା ପରେ ଇସଲାମ ଅଧିକ ରକ୍ତମୁଖା ହୋଇ ହରିୟାଣା ଦିଗରେ ଗତି କରିଥିଲା । ରାଜସ୍ଥାନପରେ ଏହି ରାଜ୍ୟ ସେ ସମୟରେ ଇସଲାମିକ ଜିହାଦର ଶିକାର ହୋଇଥିଲା । ହରିୟାଣାର ସୀର୍ସାରେ ହିନ୍ଦୁ ନରସଂହାର ବିଷୟରେ ଜଣାଇବାକୁ ତିମୁର ଲେଖିଛନ୍ତି- ମୁଁ ଯେତେବେଳେ ସାରସ୍ୱତୀ ସହର (ହରିୟାଣାର ସୀର୍ସା) ବିଷୟରେ ଜାଣିବାକୁ ଚାହିଁଲି, ମୋତେ ସେତେବେଳେ କୁହାଗଲା ଯେ ସେ ଅଞ୍ଚଳର ଲୋକେ ଇସଲାମ ସଂପର୍କରେ ଅଜ୍ଞ । ମୁଁ ଏକ ବଡ ସେନାବାହିନୀ ସେଠାକୁ ଯୁଦ୍ଧଲାଗି ପଠାଇଲି । ସମସ୍ତ ହିନ୍ଦୁଙ୍କୁ ହତ୍ୟା କରାଯାଇ ଥିଲା । ସେମାନଙ୍କ ସ୍ତ୍ରୀ ଓ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବନ୍ଦୀ କରାଯାଇଥିଲା । ସେମାନଙ୍କ ଧନସଂପତ୍ତି ମୁସଲିମଙ୍କ ହାତରେ ପଡିଥିଲା । ତାପରେ ସେନାଗଣ ସେମାନଙ୍କ ସହିତ ହଜାର ହଜାର ହିନ୍ଦୁରମଣୀ ଓ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଧରି ଫେରିଗଲେ । ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଧର୍ମାନ୍ତରିତ କରାଯାଇଥିଲା । (ତତ୍ରୈବ,ପୃ-୪୨୭-୨୮)

ଜାଠ ଗଣହତ୍ୟାର ସୂଚନା ଦେବାକୁ ତିମୁର ତାଙ୍କ ଆତ୍ମଜୀବନୀରେ ଯାଇ ପୁଣି ଲେଖିଛନ୍ତି- ମୁଁ ଶୁଣିବାକୁ ପାଇଲି ଯେ ଏହି ଲଡୁଆ ଜାଠମାନେ ଥିଲେ ପିମ୍ପୁଡି ପରି ଭୟଙ୍କର । ହିନ୍ଦୁସ୍ଥାନରେ ମୁଁ ପ୍ରବେଶ କରିବାର ମୂଳ ଲକ୍ଷ୍ୟଥିଲା ବିଧର୍ମୀ ହିନ୍ଦୁମାନଙ୍କ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଧର୍ମଯୁଦ୍ଧ କରିବା । ତେଣୁ ଏହି ଜାଠମାନଙ୍କୁ ଜବତ କରିବା ନିହାତି ଆବଶ୍ୟକ ବୋଲି ମୁଁ ମନେକଲି । ମୁଁ ଜଙ୍ଗଲ ଓ ପାହାଡ ଅଞ୍ଚଳରେ ପ୍ରବେଶ କରି ଭୟଙ୍କର ୨୦୦୦ ଜାଠଙ୍କୁ ହତ୍ୟାକଲି । ସେହିଦିନ ନିକଟସ୍ଥ ଅଞ୍ଚଳର ବାସିନ୍ଦା ସୟିଦ ମୁସଲିମମାନେ ମୋତେ ସାକ୍ଷାତ କରିବାକୁ ଆସିଲେ । ମୁଁ ସେମାନଙ୍କ ମୁଖ୍ୟଙ୍କୁ ସମ୍ମାନ ଜଣାଇଲି । (ତତ୍ରୈବ, ପୃ-୪୨୯)

ତଥାକଥିତ ଧର୍ମନିରପେକ୍ଷମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଏହି ପରିଚ୍ଛେଦଟି ଅତିଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ । କାରଣ ସେ ସମୟରେ ସ୍ଥାନୀୟ ମୁସଲିମମାନେ ଜାଠମାନଙ୍କୁ ସାହାଯ୍ୟ କରିବା ବଦଳରେ ତିମୁରଙ୍କୁ ସାହାଯ୍ୟ କରିଥିଲେ । ଆଜି ୫୦୦ ବର୍ଷ ପରେ ମଧ୍ୟ ଏହି ଅଞ୍ଚଳର ତଥାକଥିତ ନବାବଙ୍କ ବଂଶଧର ତିମୁରଙ୍କୁ ସେମାନଙ୍କ ଆଦର୍ଶ ମନେକରି ପିଲାମାନଙ୍କ ନାମ ମଧ୍ୟ ତୈମୁର ରଖୁଛନ୍ତି । ଉଦାହରଣ ସ୍ୱରୂପ ଏବର ପଟୌଦୀ ନବାବଙ୍କ ପୁଅ ତଥା ଶର୍ମିଳାଙ୍କ ନାତିର ନାମ ମଧ୍ୟ ସେହି ତୈମୁର ରଖାଯାଇଛି । ଏହାକୁ ମଧ୍ୟ ତାଙ୍କ ହିନ୍ଦୀ ସିନେମାରେ କାୟର୍ ୟରତ ଆବ୍‌ବା-ଅମ୍ମି ରଖିଛନ୍ତି । ଯଦି ଏବେବି ବିଦେଶୀମାନେ ଆକ୍ରମଣ କରନ୍ତି ତେବେ ତଥାକଥିତ ତୈମୁରଙ୍କ ଏହି ବଂଶଧରମାନେ ପଶ୍ଚିମ ଭାରତରେ ସେମାନଙ୍କୁ ସମର୍ଥନ କରିବାକୁ ମାନସିକ ଦୃଷ୍ଟିରୁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ଥିବା ଏହା ହେଉଛି ପ୍ରମାଣ । ଏହି ତୈମୁରବାଦୀମାନେ ଭାରତବଂଶୀମାନଙ୍କୁ ଖତମ୍ କରିବାପାଇଁ ଏବେ ମଧ୍ୟ ସୁଯୋଗ ଉଣ୍ଡି ରହିଛନ୍ତି । ୧୯୪୭ରେ ଯେତେବେଳେ ବିଭାଜନକୁ ବିରୋଧ କରାଯାଇଥିଲା ସେ ସମୟରେ ଏହି ତୈମୁରବଂଶୀଗଣ ପଞ୍ଜାବରେ ସବୁଠୁ ଅଧିକ ହିନ୍ଦୁ ଗଣହତ୍ୟାକରି ଜିହାଦ ଆଖ୍ୟା ଦେଇଥିଲେ । ତିମୁରଙ୍କୁ ସ୍ଥାନୀୟ ସୟିଦ ମୁସଲମାନେ ସାହାଯ୍ୟ କରି ଜାଠମାନଙ୍କ ଗଣହତ୍ୟାରେ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଆନନ୍ଦିତ ହୋଇଥିଲେ । ସୟିଦ ମୁସଲିମମାନଙ୍କ ମନୋବୃତ୍ତି ସଭ୍ୟତାର ଗୁଣାତ୍ମକମାନଠାରୁ ହୁଏତ ଗୌଣ ଥିଲା । କିନ୍ତୁ ଏହା ଯେ କୋରାନର ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଅନୁଯାୟୀ ହୋଇଥିଲା ତାହା ସତ ବିଶ୍ୱାସୀମାନେ ତୁମ ବିଶ୍ୱାସୀ ବନ୍ଧୁମାନଙ୍କ ତୁଳନାରେ ବିଧର୍ମୀମାନଙ୍କୁ ଅଧିକ ପସନ୍ଦ କର ନାହିଁ । ତୁମେ କଣ ଆଲ୍ଲାଙ୍କୁ ତୁମ ନିଜ ବିରୁଦ୍ଧରେ ପ୍ରମାଣ ଦେବାକୁ ଚାହୁଁଛ ? (ସୁରା ୪ : ଆୟତ ୧୪୪)

ଭାରତୀୟ ସମ୍ବାଦ ସେବା (ଭାସ)
ଭୁବନେଶ୍ୱର-୭୫୧୦୦୩

ଅଖଣ୍ଡ ଭାରତ - ଏକ ସଂକଳ୍ପ

ଡକ୍ଟର ଧୀରେନ୍ଦ୍ର ନନ୍ଦ
ଖୋର୍ଦ୍ଧା, ମୋ - ୯୪୩୭୦୦୬୭୨୫

ଅଖଣ୍ଡ ଭାରତ କେବଳ ବିଚାର ମାତ୍ର ନୁହେଁ, ଏକ ସୁଚିନ୍ତିତ ସଂକଳ୍ପ । ସଙ୍ଗଠିତ ସମାଜ, ଜାଗ୍ରତ ଯୁବ ଶକ୍ତି ଓ ସକ୍ଷମ ନେତୃତ୍ୱ ବଳରେ ଭାରତ ନିଶ୍ଚୟ ଦିନେ ଅଖଣ୍ଡ ହେବା ବିଶୁଦ୍ଧ ରାଷ୍ଟ୍ରୀୟ ଭାବନାରେ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ଶ୍ରଦ୍ଧାଯୁକ୍ତ ତଥା ପରିଶ୍ରମୀ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଗୋଟିଏ ସୂତ୍ରରେ ଯୋଡିବା, ଏକ ପ୍ରବୃତ୍ତିର ଲୋକମାନଙ୍କ ପରମ୍ପରା ନିର୍ମାଣ କରୁଥିବା ସଙ୍ଗଠନ ଠିଆ କରିବା ତଥା ଏହି ସଙ୍ଗଠନ ବଳରେ ରାଷ୍ଟ୍ର ଜୀବନର ସମସ୍ତ ଦୋଷକୁ ସମାପ୍ତ କରିବାର ପ୍ରୟାସ କରିବା ହେଉଛି ଏହାର ଲକ୍ଷ୍ୟ । ଭାରତକୁ ସର୍ବଦା ଅଖଣ୍ଡିତ ରୂପରେ ଦେଖିବାକୁ ଚାହୁଁଥିବା ସମସ୍ତ ସଚ୍ଚୋଟ ଦେଶପ୍ରେମୀଙ୍କ ମନରେ ଥିଲା ଗୋଟିଏ ଚିନ୍ତା । କେବେ ପୁଣି ଭାରତମାତା ସହ ତାର ସମସ୍ତ ବିଭିନ୍ନ ଅଂଶ ଏକାଠି ହୋଇଯିବ ଆଉ ପୂର୍ବଭଳି ଅଖଣ୍ଡ ଭାରତ ସାରା ବିଶ୍ୱରେ ସ୍ୱାଭିମାନର ସହ ସଗର୍ବେ ଠିଆ ହେବ । ଯୋଗୀ ଶ୍ରୀ ଅରବିନ୍ଦ କହିଛନ୍ତି ଯେ ଭାରତର ବିଭାଜନ ଅବାସ୍ତବ । ଏଣୁ ଭବିଷ୍ୟତରେ ସଂସ୍କୃତି ଆଧାରରେ ଭାରତ ପୁଣି ଏକ ହେବ, ଅଖଣ୍ଡ ରାଷ୍ଟ୍ର ଭାବେ ବିଶ୍ୱର ଗୁରୁ ପଦରେ ଆସୀନ ହେବ । ତେବେ ଏଥିପାଇଁ ଆମକୁ ଆମ ଜୀବନଶୈଳୀ, ଆଚରଣ ରାଷ୍ଟ୍ର ଚରିତ୍ରରେ ପରିବର୍ତ୍ତନ ଆଣିବାକୁ ହେବ । ସେଥିପାଇଁ ବିଚ୍ଛିନ୍ନ ଅଂଶଗୁଡିକୁ ଭାରତରେ ସାମିଲ୍ କରାଇବା ତଥା ସେଠିକାର ଲୋକଙ୍କୁ ଆମ ସହ ଏକଭାବେ ଗ୍ରହଣ କରିବାର ମାନସିକତା ଆମକୁ ସୃଷ୍ଟି କରିବାକୁ ପଡିବ । ଭାରତବର୍ଷରେ ଆମର ଏକ ଜୀବନଗତ ବିଚାରଗତ ଆତ୍ମୀୟତାଭରା ସମ୍ପର୍କ ରହିଛି । ସଂସ୍କୃତିର ଗୋଟିଏ ଧାରାରେ ଏମାନେ ପରସ୍ପର ସହିତ ଜଡିତ । ପ୍ରଥମେ ଭାରତକୁ ଅଖଣ୍ଡ ଭାରତ କରିବାକୁ ହେବ ଓ ସେଇ ଦାୟିତ୍ୱ ଏଇ ଦେଶର ଜନସମୂହ ଉପରେ ରହିଛି । ଭାରତ ଶକ୍ତ ହେବ, ସଙ୍ଗଠିତ ହେବ, ଅନ୍ତର୍ଜାତୀୟ ସମ୍ପ୍ରଦାୟରେ ତାର ପ୍ରତିପତି ବୃଦ୍ଧି ପାଇବ ଓ ଅଖଣ୍ଡ ଭାରତର ସ୍ୱପ୍ନ ବାସ୍ତବତାରେ ପରିଣତ ହେବ । ଆମେ ଏମିତି ଏକ ଦୁନିଆ ନିର୍ମାଣ କରିବାକୁ ଚାହୁଁ ଯେଉଁଥିରେ ଭାରତବାସୀଙ୍କ ତ୍ୟାଗ, କର୍ମନିଷ୍ଠତା ଓ ଜ୍ଞାନର ଆଧାରରେ ଏବଂ ସେମାନଙ୍କ ହୃଦୟର ନିର୍ମଳତା, ଶାନ୍ତିପ୍ରିୟତାର ଆଧାରରେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ବିଶ୍ୱ ସମୃଦ୍ଧ ହୋଇ ଶ୍ରେଷ୍ଠତା ଆଡକୁ ଆଗେଇ ଚାଲିବା ଜାରି ରଖିବ । ଏହି କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ପୂରା କରିବାପାଇଁ ଭାରତକୁ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର, ସମର୍ଥବାନ୍, ସଂରକ୍ଷିତ ହେବାକୁ ପଡିବ ଏବଂ ଭାରତକୁ ପରମ ବୈଭବଶାଳୀ ରାଷ୍ଟ୍ର କରିବାକୁ ହେବ । ଅଖଣ୍ଡ ଭାରତ ହେଉଛି ଏକ ସାଂସ୍କୃତିକ ପରିକଳ୍ପନା, ରାଜନୈତିକ ନୁହେଁ । ତେଣୁ ଏକ ରାଜନୈତିକ ଶାସନ ବା କେନ୍ଦ୍ରୀୟ ଶାସନ ଅଧିନରେ ସମଗ୍ର ଭୂଭାଗ ରହିବ, ଏହା କେବେ ହୁଏତ ସମ୍ଭବ ହୋଇପାରେ । ଗୋଟିଏ ରାଷ୍ଟ୍ର ମଧ୍ୟରେ ଅନେକ ରାଜ୍ୟ ରହିବାଟା ମଧ୍ୟ ଏକ ସ୍ୱାଭାବିକ ପରିସ୍ଥିତି । ଅଖଣ୍ଡ ଭାରତ ପାଇଁ ସମସ୍ତ ଭୂଭାଗରେ ଲୋକଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ସାଂସ୍କୃତିକ ଏକାତ୍ମତାର ଭାବନା ରହିବା ଅନିବାର୍ଯ୍ୟ । କିଛି ଲୋକ ବିଭାଜନକୁ ପଥରର ଗାର ବୋଲି ଭାବନ୍ତି । ସେମାନଙ୍କର ସେ ପ୍ରକାରର ଦୃଷ୍ଟିକୋଣ ସର୍ବଥା ଅନୁଚିତ । ମନରେ ମାତୃଭୂମି ପ୍ରତି ପ୍ରଖର ଭକ୍ତି ନଥିବାର ଏହା ପରିଚାୟକ । ପରମାତ୍ମା ଏ ଦେଶକୁ ଗୋଟିଏ କରି ଗଢିଛନ୍ତି । ତାକୁ ଆମେ ଭାଗ ଭାଗ କରି ବାଂଟି ଦେଇ ପାରିବା ନାହିଁ । ଏହାକୁ ଆମେ ବିଭାଜିତ କରିପାରିବା ନାହିଁ, କାରଣ ଏହା ଦେବତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ନିର୍ମିତ ପବିତ୍ର ତ୍ରିଭୁଜ । ଆଜି ଯଦି ଭାରତ ନିଜର ମୂଳ ରୂପରେ ଅଖଣ୍ଡିତ ହୋଇ ରହିଥା'ନ୍ତା ତେବେ ସାରା ବିଶ୍ୱରେ କେବଳ ସର୍ବବୃହତ୍ ଶକ୍ତି ହୋଇଥାନ୍ତା ସେତିକି ନୁହେଁ, ବରଂ ସଂସାରରେ ସୁଖଶାନ୍ତି ସ୍ଥାପନାରେ ତାହାର ବିଶେଷ ଭୂମିକା ଥା'ନ୍ତା । ତେଣୁ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଭାରତୀୟମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଅଖଣ୍ଡ ଭାରତ ସଂକଳ୍ପନାର ଚିତ୍ର ସର୍ବଦା ଜାଗ୍ରତ ହେବା ଆବଶ୍ୟକ । ଦେଶ ବିଭାଜନର କାରଣ ଓ ପରିଣାମ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ବିସ୍ତୃତ ବିଶ୍ଳେଷଣ କରି ଭାରତବର୍ଷକୁ ପୁନଃ ଅଖଣ୍ଡ କରିବାର ଚେଷ୍ଟା ସମସ୍ତ ଦେଶଭକ୍ତ ମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ହେବା ଉଚିତ୍ । 'ମୁଁ ମଧ୍ୟ ସେହି ଭାଗ୍ୟବାନ୍ ଲୋକଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଜଣେ ହେବି' - ପ୍ରତ୍ୟେକ ଭାରତବାସୀ ଏହି ସଂକଳ୍ପ ଗ୍ରହଣ କରିବା ଉଚିତ୍ ।

ଭାରତର ସମସ୍ତ ହିନ୍ଦୁ ଏବଂ ମୁସଲମାନ ମିଳିତ ହୋଇ ୧୮୫୭ ମସିହାରେ ଇଂରେଜ ଶାସନ ବିରୁଦ୍ଧରେ ବିଦ୍ରୋହ କରିବା ଦ୍ୱାରା ଅନେକ ଇଂରେଜ ଭାରତୀୟ ମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ମୃତାହତ ହୋଇଥିଲେ । ସେ ସମୟରେ ତା'ପରେ ଦ୍ୱିତୀୟ ମହାଯୁଦ୍ଧ ସମୟରେ ନେତାଜୀ ସୁବାଷ ଚନ୍ଦ୍ର ବୋଷଙ୍କ ନେତୃତ୍ୱରେ ଭାରତୀୟ ସେନାର ଉଭୟ ହିନ୍ଦୁ ଓ ମୁସଲମାନ ଏକତ୍ର ହୋଇ ଇଂରେଜମାନଙ୍କ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଦେଶକୁ ସ୍ୱାଧୀନ କରିବା ପାଇଁ ଯୁଦ୍ଧ କରିଥିଲେ । ଏହି ଦୁଇଟି ଘଟଣାରୁ ଇଂରେଜମାନେ ଉପଲବ୍ଧ କଲେ ଯେ, ଯଦି ଭାରତରେ ହିନ୍ଦୁ ଓ ମୁସଲମାନଙ୍କ ଭିତରେ ଏକତା ରହିବ ତେବେ ଭାରତରେ ନିଜର ଶାସନ ସ୍ଥାୟୀ ରଖିବା ଅଧିକ ଦିନ ସମ୍ଭବ ହେବ ନାହିଁ । ସେଥିପାଇଁ ହିନ୍ଦୁ ଓ ମୁସଲମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ପରସ୍ପର ବିଦ୍ରୋହ ସୃଷ୍ଟି ପାଇଁ 'ଭାଗ ଭାଗ କର ଓ ଶାସନ କର ନୀତି' (ଡିଭାଇଡ୍ ଆଣ୍ଡ୍ ରୁଲ୍ ପଲିସି)କୁ ଅବଲମ୍ବନ କରି ମୁସଲମାନମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଇଲେ ଯେ, ତୁମ୍ଭେମାନେ ଭାରତର ସ୍ୱାଧୀନତା ଆନ୍ଦୋଳନରେ ହିନ୍ଦୁମାନଙ୍କୁ ସହଯୋଗ କରନାହିଁ । କାରଣ ଭାରତ ସ୍ୱାଧିନ ହେଲା ପରେ ସବୁ କ୍ଷମତା ହିନ୍ଦୁମାନଙ୍କ ହାତରେ ରହିବ ଏବଂ ସେମାନେ ତୁମ ପ୍ରତି ଅନ୍ୟାୟ ଅତ୍ୟାଚାର କରିବେ ଓ ତୁମକୁ ଦାସ ହୋଇ ରହିବାକୁ ପଡିବ । ସେମିତି ମୁସଲିମ୍ ସମାଜର କଠୋରପନ୍ଥି ଧାର୍ମିକ ମୁଲ୍ଲା-ମୌଲବିମାନେ ସର୍ବଦା ମୁସଲମାନ ମାନଙ୍କୁ ହିନ୍ଦୁମାନଙ୍କ ବିରୁଦ୍ଧରେ ମତାଇ କହୁଥିଲେ ହିନ୍ଦୁମାନଙ୍କ ସହିତ ଆମେ ରହିପାରିବୁ ନାହିଁ, କାରଣ ଆମମାନଙ୍କର ଅଲଗା ସଂସ୍କୃତି ଅଛି । ଜନୈକ ମୁସଲମାନ ଯୁବକ ୧୯୦୮ ମସିହାରେ ଇଂଲଣ୍ଡରେ ଘୋଷଣା କରିଥିଲେ ଯେ, ଭାରତର ମୁସଲମାନ୍ ମାନଙ୍କ ପାଇଁ ମୁସଲମାନ୍ ବହୁଳ ଭିନ୍ନସ୍ଥାନ ଦରକାର ଅର୍ଥାତ୍ ଗୋଟିଏ ଭିନ୍ନ ରାଷ୍ଟ୍ର ଦରକାର । ସେ ସମୟରେ ତା'ର କଥାକୁ କେହି ମହତ୍ୱ ଦେଉନଥିଲେ କିନ୍ତୁ ରାଷ୍ଟ୍ରୀୟ ସ୍ୱୟଂସେବକ ସଂଘର ପ୍ରତିଷ୍ଠାତା ଡା. କେଶବ ବଳିରାମ ହେଡ୍‌ଗେୱାର ସର୍ତକବାଣୀ ଶୁଣାଇଥିଲେ ଯେ, ଯଦିଓ ଆଜି ତା'ର କଥାକୁ ବିଶେଷ ଗୁରୁତ୍ୱ ଦିଆଯାଉନାହିଁ କିନ୍ତୁ ଭବିଷ୍ୟତରେ ମୁସଲମାନ ସମାଜ ଭାରତର ବିଭାଜନର ଦାବି କରିବ ଏବଂ ସେଥିପାଇଁ ଭାରତର ପୁତ୍ରରୂପୀ ହିନ୍ଦୁ ସମାଜରେ ଏକ ସୁଦୃଢ ସଂଗଠନ ଆବଶ୍ୟକ । ଡକ୍ଟରଜୀଙ୍କର ଏହି ସର୍ତକବାଣୀ ପରେ ସତ୍ୟ ସିଦ୍ଧ ହେଲା । ହିନ୍ଦୁମାନଙ୍କର ସ୍ୱାଧିନତାର ଦାବି ବିରୁଦ୍ଧରେ ଇଂରେଜମାନେ କହିଥିଲେ ଯେ, ତୁମେମାନେ ଭାରତରେ ଯଦି ହିନ୍ଦୁ-ମୁସଲମାନ ଏକତା କରିବ ତାହେଲେ ଆମେ ଭାରତକୁ ସ୍ୱାଧିନ କରିବୁ । ହିନ୍ଦୁ-ମୁସଲମାନ ଏକତା ଦୃଷ୍ଟିରୁ ମାହାତ୍ମାଗାନ୍ଧି ଇଂରେଜମାନଙ୍କୁ ଖୁସି କରିବା ପାଇଁ ସେମାନଙ୍କର ଅନେକ ସର୍ତଗୁଡିକୁ ସ୍ୱୀକାର କରୁଥିଲେ । କଂଗ୍ରେସର ସବୁ ନେତାମାନେ ପ୍ରଥମେ ଭାରତର ବିଭାଜନକୁ କୌଣସି ପ୍ରକାର ସ୍ୱୀକାର କରିବୁ ନାହିଁ ବୋଲି ଦୃଢ ମତ ପ୍ରକାଶ କରିଥିଲେ । ମହମ୍ମଦ ଅଲ୍ଲି ଜିନ୍ନା ଭାରତର ବିଭାଜନ ପାଇଁ ହିନ୍ଦୁମାନଙ୍କ ମନରେ ଚାପ ପକାଇବା ଦୃଷ୍ଟିରୁ ବିଭାଜନ ନ ମିଳିଲେ ଭୟାନକ ପରିଣତି ହେବ ବୋଲି ଧମକ ଦେଇ ପ୍ରତ୍ୟେକ୍ଷ କର୍ଯ୍ୟକ୍ରମ (ଡାଇରେକ୍ଟ ଆକ୍ସନ୍) ନାମରେ ହଜାର ହଜାର ହିନ୍ଦୁମାନଙ୍କ ହତ୍ୟା କରିବାର ଷଡଯନ୍ତ୍ର କଲେ । ଶେଷରେ ଗାନ୍ଧିଜୀ ମଧ୍ୟ ଏହାକୁ ମାନିନେଲେ । ୧୫ ଅଗଷ୍ଟ ଦିନ ଭାରତ ସ୍ୱାଧୀନ ହେଲା କିନ୍ତୁ ତା' ସହିତ ଭାରତର ବିଭାଜନ ମଧ୍ୟ ହେଲା । ହିନ୍ଦୁ ବହୁଳ ଭାଗ ହିନ୍ଦୁସ୍ଥାନ ଏବଂ ମୁସଲିମ୍ ବହୁଳ ପଶ୍ଚିମମୋତ୍ତର ଭାରତ ଓ ପୂର୍ବ ବଙ୍ଗଳା ପାକିସ୍ଥାନର ରୂପ ନେଲା କିନ୍ତୁ ଏହି ପ୍ରକ୍ରିୟା ମଧ୍ୟ ଶାନ୍ତିପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇ ପାରିଲା ନାହିଁ । ଉଭୟପଟେ ପ୍ରବଳ ଦଙ୍ଗା ହୋଇ ଅସଂଖ୍ୟ ହିନ୍ଦୁ ଓ ମୁସଲମାନ୍ ମାନଙ୍କର ହତ୍ୟା ହେଲା । ଏ ପ୍ରକାର ସ୍ୱାଧୀନତା ପାଇଁ ଆନନ୍ଦ ତ ଥିଲା ତା' ସହିତ ଦେଶ ବିଭାଜନ ପାଇଁ ଦେଶଭକ୍ତ ମାନଙ୍କ ମନରେ ଗଭୀର ଦୁଃଖ ମଧ୍ୟ ହେଲା । ଅନେକ ହିନ୍ଦୁ ନେତା ଏହି ବିଭାଜନର ପ୍ରତିରୋଧ କରିଥିଲେ ସତ କିନ୍ତୁ ବିଭାଜନକୁ ରୋକିବା ପାଇଁ କୌଣସି ସଂଗଠିତ ଶକ୍ତି ନଥିଲା, କାରଣ ଇଂରେଜଙ୍କର ସୈନିକ ଶକ୍ତି ଓ କଂଗ୍ରେସ ନେତାମାନଙ୍କର ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ପ୍ରଭାବ ସମାଜ ଉପରେ ଥିଲା ।

ଯୋଗୀ ଅରବିନ୍ଦଙ୍କ ଭଳି ମହାପୁରୁଷ ତଥା ଦେଶଭକ୍ତମାନେ ସ୍ୱାଧିନତା ପାଇଁ ଆନନ୍ଦିତ ହେବା ସହିତ ଦୃଢ ସଂକଳ୍ପ ମଧ୍ୟ କରିଥିଲେ ଯେ, ଇଂରେଜମାନେ ହିନ୍ଦୁ ମୁସଲମାନ ବିଭେଦ କରି ଯେଉଁ ବିଭାଜନ କରୁଛନ୍ତି ଆମେ ପୁଣି ତାହାକୁ ଏକତ୍ର କରିବୁ କାରଣ ଭାରତର ହିନ୍ଦୁ ଓ ମୁସଲମାନ୍ ମାନଙ୍କର ସଂସ୍କୃତି ଏକ । ଦୁନିଆରେ ଅନେକ ଥର ଅନେକ ଦେଶରେ ପରିସ୍ଥିତି କାରଣରୁ ବିଭାଜନ ଘଟିଛି କିନ୍ତୁ ସେଠାରେ ଦେଶଭକ୍ତମାନଙ୍କର ଦୃଢନିଶ୍ଚୟ ଚେଷ୍ଟା ଦ୍ୱାରା ବିଭାଜନ ଦୂର ହୋଇ ସେମାନେ ପୁଣି ଏକ ହେଉଛନ୍ତି । ସଂସ୍କୃତିର ଆଧାରରେ ଭାରତ ମଧ୍ୟ ସେହିପରି ଅଖଣ୍ଡ ହେବ । ଏ ପ୍ରକାର ଦୃଢ ଆଶା ସାଂସ୍କୃତିକ ରାଷ୍ଟ୍ରବାଦକୁ ସ୍ୱୀକାର କରୁଥିବା ନେତାମାନଙ୍କର ମଧ୍ୟ ଅଛି । ତେଣୁ ଭାରତ ପୁଣି ଅଖଣ୍ଡ ହେବ - ଏଥିରେ ସନ୍ଦେହ ନାହିଁ କାରଣ ଅଖଣ୍ଡ ହେବା ଭାରତର ନିୟତି । କିନ୍ତୁ କେବେ ହେବ? ଏହା ଆମର ପୌରୁଷ ଓ ପ୍ରୟାସ ଉପରେ ନିର୍ଭର କରେ । ଯଦି ପୌରୁଷ ଓ ପ୍ରୟାସର ଅଭାବ ରହେ ତେବେ ଏ ସମୟ ଆଗକୁ ବି ଗଡିଯିବ । ଯଦି ତୀବ୍ରତା ରହେ ତେବେ ଅପେକ୍ଷିତ ସମୟ ଆଗରୁ ବି ହୋଇଯିବ । କିନ୍ତୁ ଏଥିପାଇଁ ଅଧିକରୁ ଅଧିକ ଲୋକଙ୍କୁ ପୁରୁଷାନୁକ୍ରମେ ଚେଷ୍ଟା କରିବାର ପ୍ରସ୍ତୁତି ସହ ସଂକଳ୍ପ ଓ ସାଧନା କରିବାକୁ ପଡିବ । ୯ ଅଗଷ୍ଟ (ଭାରତ ଛାଡ ଦିବସ)ରୁ ୧୫ ଅଗଷ୍ଟ (ସ୍ୱାଧୀନତା ଦିବସ)ର ମଧ୍ୟବର୍ତ୍ତୀ ସପ୍ତାହରେ ଭାରତମାତା ପୂଜନ ଦିବସ ଭାବରେ ପାଳନ କରି, ଅଖଣ୍ଡ ଭାରତର ଆକାଂକ୍ଷାକୁ ଜାଗ୍ରତ ରଖି ଆମକୁ ସକ୍ରିୟ ହେବାକୁ ପଡିବ । ସେଥିପାଇଁ 'ମୋ ଜୀବନ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଓ ମୋ ଜୀବନର ସମସ୍ତ ଶକ୍ତି, ଏହି କର୍ତବ୍ୟକୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ କରିବା ଦିଗରେ ବିନିଯୋଗ କରିବି' - ଏହି ସଂକଳ୍ପ ପ୍ରତିବର୍ଷ ସ୍ୱାଧିନତା ଦିବସରେ ଆମକୁ ନେବାକୁ ହେବ । ସେତେବେଳେ ହିଁ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଦେଶଭକ୍ତର ସ୍ୱପ୍ନ ଅଖଣ୍ଡ ଭାରତ ଶୀଘ୍ରାତି ଶୀଘ୍ର ସାକାର ହେବ । ଆସନ୍ତୁ ଆମେ ପାଇଥିବା ସ୍ୱାଧୀନତାକୁ ଦୃଢ ଭିତିଭୂମି ଉପରେ ଦଣ୍ଡାୟମାନ କରିବା ଓ ଅଖଣ୍ଡ ଭାରତ ପାଇଁ ପ୍ରତିଜ୍ଞାବଦ୍ଧ ହେବା । ଆଜିର ଯୁବ ସମାଜ ଏହି ଅଖଣ୍ଡ ଭାରତ ବର୍ଷର ସ୍ୱପ୍ନ ଦେଖିଲେ ହିଁ ଏହା ଆଗାମୀ ଦିନରେ ନିଶ୍ଚୟ ବାସ୍ତବରେ ପରିଣତ ହୋଇପାରିବ ଏଥିରେ ତିଳେମାତ୍ର ସନ୍ଦେହ ନାହିଁ । ଆମ ସମସ୍ତଙ୍କର ଚେଷ୍ଟା ଦ୍ୱାରା ଯୁଗଦ୍ରଷ୍ଟା ମହାପୁରୁଷ ଯୋଗୀ ଅରବିନ୍ଦଙ୍କର ସ୍ୱପ୍ନ ନିଶ୍ଚୟ ସାକାର ହେବ ।